

JUAN GÓMEZ-JURADO BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACKOVÁ

NEBEZPEČNÉ DĚDICTVÍ

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

**AMANDA
BLACKOVÁ**
NEBEZPEČNÉ DĚDICTVÍ

© Bárbara Montes Peña and Juan Gómez-Jurado 2021,
in collaboration with Antonia Kerrigan Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Castañeda Rodríguez, 2025
Cover and illustrations © David G. Forés, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6794-6 (pdf)

JUAN GÓMEZ - JURADO BÁRBARA MONTES

AMANDA BLACKOVÁ

NEBEZPEČNÉ DĚDICTVÍ

1. díl

přeložila Kateřina Castañeda Rodríguez

*Bárbara Montes věnuje tuto knihu
Alejandrovi, Jorgemu, Neree a Cristině*

Juan Gómez-Jurado věnuje tuto knihu Andree a Javimu

/.

Je mi třináct, zítra mě čeká písemka z přírodáku a vůbec nic neumím. To mi ale nedělá největší starost.

Koncem týdne banka vystěhuje mě i tetu Paulu z rezidence Blackových. To mi dělalo největší starost ještě před třemi vteřinami.

Právě teď totiž padám z výšky čtyři sta sedmdesát sedm metrů, rychlostí zhruba padesát pět metrů za sekundu, protože někdo přerázl lano, na kterém jsem se spouštěla ze stoosmdesátého patra sídla společnosti Dagon (náměstí Dagonových 1).

Počítám, že za necelých devět vteřin tvrdě dopadnu na zem.

Ani tohle mi ale nedělá největší starost.

Největší starost mi dělá skutečnost, že lano přerýzl můj nejlepší kamarád.

Nebo jsem ho alespoň za nejlepšího kamaráda považovala.

2.

Jmenuji se Amanda Blacková a můj příběh začal teprve nedávno.

Do té doby byl můj život... Nevím, jak ho popsat, aby to neznělo neslušně... Zkrátka vám povím co a jak a vy si tečky doplníte sami.

Bydlela jsem v jednopokojovém bytě s pratetou Paulou. Je pro mě spíš jako babička, občas mě dusí svou láskou, ale stejně jsem ráda, že ji mám. Vzala si mě k sobě, když jsem byla ještě miminko. Rodiče zemřeli krátce po mém narození. Vůbec se na ně nepamatuju. Teta Paula je moje jediná rodina.

Náš byt byl mrňavý, měl jen jeden úzký pokoj a koupelnu jsme musely sdílet s panem domácím, majitelem celého domu. Domu, který nám málem

padal na hlavu a nacházel se v jedné z nejhorších čtvrtí města. Pan domácí vlastnil také mexickou restauraci v přízemí, přímo pod naším bytem. Už v ní nepracoval, vedl ji jeho syn. Chodil tam jen na jídlo. Zbožňoval totiž mexickou kuchyni. A když říkám *zbožňoval*, myslím tím, že *nic jiného nejedl*. Čím pálivější pokrm byl, tím lépe, pálivá jídla miloval.

Tuny pálivého jídla.

Každý den jsem musela vstávat ještě před svítáním, abych si došla na záchod, pan domácí byl totiž ranní ptáče. Když jsem občas zaspala, byla to pohroma. Záchod se proměnil v zamořené území a vstup byl jen na vlastní nebezpečí. Do toho smradu se dalo vkročit jen s kolíčkem na nose, v opačném případě mě čekala nemilá smrt udušením.

Můj život se však brzy měl změnit.

Nedovedete si představit jak moc.

Zrovna jsem psala domácí úkoly uvnitř větrací šachty v mezipatře. Ptáte se, proč jsem psala úkoly uvnitř větrací šachty?

K tomu se dostaneme. Zatím postačí, když vám řeknu, že jsem se tu schovávala před panem domácím. Pořád se po mně i po tetě sháněl a požadoval zaplacení dlužného nájmu. Neměly jsme moc peněz. Lépe řečeno – neměly jsme ŽÁDNÉ peníze. Tetina mzda stačila akorát na jídlo.

Vtom kolem větrací šachty někdo prošel. Kroky se vzdalovaly, klapaly nahoru po schodech a utichly hned v prvním patře, kde jsme bydlely pouze já s tetou Paulou a náš pan domácí. Pomyslela jsem si, že je to divné, protože k nám návštěvy nikdy necho-
dily. Pana domácího nikdo nenavštěvoval proto, že to byl protivný člověk, a nás proto, že jsme neměly žádnou rodinu ani žádné známé.

Cililink.

Cililink.

Ozvalo se pár kroků. A další zvuk.

Crrrrr!

Vzápětí se za dveřmi ozval tlumený hlas pana domácího.

„Už jdu, už jdu. Vydržte chvílku.“ Poslední věta byla slyšet hlasitěji, to už nejspíš záhadné návštěvě otevíral. „Co potřebujete?“

„Nesu slečně Amandě Blackové veledůležitý dopis.“ Hlas zněl měkce a krapet uhlazeně. „Nevíte, jestli je doma? Zvonil jsem, ale nikdo neotvírá.“

„Nevím, nedělám tu recepčního,“ zavrčel pan domácí. „Klidně mi ten dopis dejte.“

„To nepůjde, pane, dopis smím předat pouze slečně Blackové. Už jsem vám říkal, že jde o veledůležitý vzkaz.“

„Jak by taková holka mohla dostat takhle důležitý dopis? Ona i její teta jsou věčně švorc a dluží mi

nájem za několik měsíců. Dejte dopis mně a zmizte odsud.“

„Mrzí mě to, pane, ale ten dopis u sebe nosím třináct let. Dostal jsem za úkol odevzdat ho pouze a výhradně slečně Amandě. Přijdu tedy jindy. Děkuji za váš čas.“

„Jděte do...“ poslední slovo se ztratilo s třísknutím dveří.

Kroky se znovu přibližovaly k větrací šachtě, kde jsem byla schovaná, a pak zamířily k východu. Chvilku nato pan domácí vyšel z bytu, zamknul, šel po schodech a přitom vůbec netušil, že minul můj úkryt. V přízemí se dal do řeči s jedním sousedem.

Já zatím byla jak na trní.

Musím pošťáka doběhnout!

Potřebuji vědět, kdo mi dopis posílá, co se v něm píše a proč je tak důležitý (vlastně veledůležitý!).

Jak se ale dostat z domu, aby mě pan domácí neviděl? Jakmile mě zahlédne, určitě po mně bude chtít nájem, jenže my na zaplacení nemáme.

Najednou mě něco napadlo.

3.

Učebnice, sešity i propisky jsem nechala uvnitř větrací šachty (však se pro ně vrátím později) a vylezla ven. Vyběhla jsem po schodech do čtvrtého patra a zamířila k oknu na konci chodby. Vůbec nešlo otevřít. Přestože byl celý dům ve velmi špatném stavu, nikdo ho neopravoval. Chvilku jsem zápasila s klikou, až se mi to zatracené okno konečně podařilo otevřít. Právě včas, protože už jsem byla připravená rozbít sklo. V tomhle polorozpadlém domě by si vyskleného okna stejně nikdo nevšiml.

Pršelo.

Lilo jak z konve.

A já nesnáším déšť.

Když prší, začnou se mi kroutit a krepatět vlasy, takže vypadám jak čerstvě vykoupaný pudlík.

S brbláním jsem vylezla oknem ven a šplhala po přilehlé okapové rouře až k římse okna v pátém patře (bylo zatlučené prkny, což jsem věděla, protože jsem ho já sama rozbila, když jsem si jednou hrála s klukem od sousedů, a proto jsem pro útěk použila okno ve čtvrtém patře).

Když jsem vyšplhala do pátého patra, opatrně jsem se na římse otočila, přitiskla se zády ke zdi a podívala se dolů. To jsem neměla dělat. Trochu se mi zatočila hlava. Jestli spadnu, zbyde po mně na chodníku jen mastný flek. Určitě by to hodně bolelo. Už jsem se ale dostala až sem a musím pokračovat! Několikrát jsem se zhluboka nadechla a skočila na protější budovu.

Už během samotného skoku mi došlo, že jsem špatně odhadla vzdálenost. Šance, že dosáhnu na římsu naproti, jak jsem zamýšlela, byla malá, převelice malá.

Nedosáhla jsem na ni.

Místo toho se mi povedlo zachytit se jedné z tyčí balkonového zábradlí. Chvilku jsem na ní jen tak visela a pak jsem se snažila na balkon vylézt. Jak na potvoru se mi kvůli dešti smekla noha (už jsem vám říkala, že nesnáším déšť?) a znovu jsem málem spadla.

Konečně jsem se vydrápala na madlo zábradlí a ručkovala po něm až k další římse. Musela jsem po ní našlapovat velice opatrně, pokud jsem nechtěla znovu uklouznout.

Minula jsem několik oken a v jednom zahlédla dvě děti, jak si v obývacím pokoji hrají s figurkami superhrdinů. Přes sklo jsem na ně mrkla, napodobila pohyb, jakým Spiderman vystřeluje pavučiny, a potom zmizela. Ve skutečnosti jsem nezmizela, nýbrž skočila na požární schodiště, ale ti dva kluci si určitě budou do smrti pamatovat, jak jednoho dne viděli domnělého Spidermana, a přitom to byla holka ne o moc starší než oni sami.

Jakmile jsem se ocitla na požárním schodišti, brala jsem schody po třech a řítila se dolů. Nevím, jak jsem to dokázala. Sama jsem byla překvapena svými schopnostmi, hlavně když vezmu v úvahu fakt, že mi gymnastika nikdy moc nešla.

Seběhla jsem až do prvního patra a... tam požární schodiště končilo. Na zdi byl připevněný jakýsi žebřík, takže bylo třeba ho jen vyháknout a spustit dolů. Zkusila jsem to, jen si nemyslete, ale žebřík tak hrozně vrzal, že jsem od nápadu hned upustila. V sousedství bydlela spousta drben. Všechny by se hned zvědavě vyklonily z oken a dostala bych vynadáno.

Zbývala ještě jedna možnost: skočit z podesty schodiště na zem.

A protože to byla možnost jediná, udělala jsem, co jsem udělat musela: skočila.

Dopadla jsem pod provazy deště, nohy měla do jakéhosi trojúhelníku: pravá skrčená pod zadkem, levá natažená do strany. Levá ruka zapažená a pravá opřená o mokrou zem.

Původně jsem se bála, že si zlomím nohu nebo že se budu kutálet jak masová koule, co vypadla z hrnce. Ale nekonala se ani zlomená noha, ani masová koule.

Jen dokonalý dopad na zem a zvláštní pocit, že tohle přece není možné!

Náhle mě oslnily reflektory a ozvalo se skřípění brzd. Zatímco jsem vstávala, dveře auta se otevřely, řidič vystoupil a hned zas dveře zavřel. Kráčel směrem ke mně.

Reflektory mi svítily do očí, ale i tak jsem si všimla jeho zvláštní postavy: byl velmi vysoký a hubený. Měl na sobě uniformu známé přepravní společnosti. Kšiltovka mu stínila skoro celý obličej, byly vidět jen úzké rty, po nichž přebíhal ironický úsměv.

„Hádám, že jste slečna Blacková.“

„Hádáte správně. Máte pro mě dopis, vidíte?“

Muž přikývl, sáhl do vnitřní náprsní kapsy bundy a podal mi obálku.

Vzala jsem si ji.

Nebylo na ní nic napsáno.